

Arrest

nr. 107 429 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Vincent NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een etnische Albanees afkomstig uit D., gemeente B., Zuid-Servië. U bent in het bezit van de Servische nationaliteit. Op 25 mei 2007 vroeg u voor het eerst asiel aan in België. Op 11 december 2007 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing. U ging hiertegen in beroep en op 14 mei 2008 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. In het kader van uw eerste asielaanvraag stelde u Servië verlaten te hebben daar u sinds 2004 door de Servische politie werd gezocht naar aanleiding van uw voormalig lidmaatschap van het etnisch Albanees bevrijdingsleger UÇPMB. Op 12 april 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. U stelde België sinds uw eerste asielaanvraag niet verlaten te hebben en

u beroept zich voor uw tweede asielaanvraag op dezelfde motieven zoals uiteengezet in uw eerste asielaanvraag. U verduidelijkte dat R. V. (O.V. (...)) reeds veertien jaar uw partner is en dat jullie twee kinderen hebben. Uw partner vroeg op 8 februari 2011 een eerste maal asiel aan in België, waarna zij medische problemen kreeg. Op 5 mei 2011 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing. Uw partner diende op 12 april 2012 een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u eveneens dat u nog steeds door de Servische autoriteiten wordt gezocht omdat de Servische politie, op een voor u onbekende datum, illegale wapens gevonden zou hebben. Deze wapens werden volgens u destijds verstoep door de top van het UÇPMB. U meent dat u gezocht wordt wegens uw vroegere UÇPMB-lidmaatschap. Daarnaast heeft het Servisch leger, buiten uw weten om, kazernes op uw grond gebouwd. Tot slot verwees u naar de algemene situatie in Dobrosin. Er zou twee maanden geleden op barakken van etnische Albanezen geschoten zijn en volgens u durven de inwoners er niet langer buiten gaan vanwege de aanwezigheid van de Servische gendarmerie. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een proces-verbaal van een huiszoeking, dd. 16 april 2012 afgeleverd door het Secretariaat van Binnenlandse Zaken te V.; een bevel om uw straf uit te zitten afgeleverd op 10 juni 2011 door de Algemene Rechtbank van V.; een attest dd. 12 juli 2012 van de politie van B. aangaande de tijdelijke inbeslagname van objecten in het kader van een huiszoeking; een attest van een huiszoeking afgeleverd op 21 september 2012 door het Secretariaat van Binnenlandse Zaken te V.; een attest dd. 23 oktober 2012 van de organisatie van de oorlogsveteranen van de UÇPMB, waarin wordt bevestigd dat u lid bent geweest van deze organisatie; een attest dd. 10 september 2012 afgeleverd door de lokale gemeenschap van Dobrosin waarin wordt verklaard dat u niet naar Servië kan terugkeren omdat de Servische politie u zoekt; een attest dd. 7 oktober 2012 van de gemeente B. waarin wordt vermeld dat u een terugkeer naar Servië vreest omdat op het einde van de oorlog het Servisch leger zich heeft gevestigd op de privéterreinen van zowel u als deze van andere dorpelingen en u als gevolg hiervan problemen heeft gekend met de (Servische) strijdkrachten, omdat u meerdere keren werd gezocht door de Servische politie en omdat dat de situatie in deze regio nog steeds gespannen is; een krantenartikel dd. 5 mei 2012 uit de krant "Koha" waarin wordt vermeld dat de Servische politie zes etnische Albanezen heeft opgepakt op verdenking van oorlogsmisdaden; een Belgisch medisch attest dd. 25 oktober 2012 waaruit blijkt dat een psychiater uw partner twee keer heeft gezien waarbij zij non-verbaal een weinig adequate indruk gaf, zij er een onschatbare gelaatsuitdrukking op nahield en amper reageerde op aanspreking en dat u uw partner tijdens de hierop twee volgende consultaties niet kon meebrengen omwille van een mutistisch en regressief toestandsbeeld en een Belgisch Medisch attest dd. 15 mei 2011 waarin wordt gesteld dat er tav uw partner een zwak vermoeden heerst van actieve tuberculose en er aanvullend onderzoek nodig is.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw bewering

als zouden de Servische autoriteiten u vervolgen wegens uw voormalig UÇPMB-lidmaatschap. U legde hier in het kader van uw eerste asielaanvraag immers geen enkel (begin van) bewijs van neer. Uit de destijds door u neergelegde convocatie dd. 13 mei 2007 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken te V. kon immers niet afgeleid worden voor welke feiten u werd opgeroepen. Bovendien werden er toen reeds enkele bemerkingen gemaakt met betrekking tot de inhoud van dit document (er werden weinig juridische bewoordingen gebruikt enerzijds en nergens bleek uit deze oproeping op grond van welk wetsartikel en voor welk misdrijf u zich als beschuldigde moest melden anderzijds) hetgeen vragen deed rijzen bij de authenticiteit ervan. Bijkomend merk ik nog op dat het uitermate bevreemdend is dat in dit juridisch attest uw JMBG nummer niet wordt vermeld, dat er fouten in de verbuiging werden gemaakt en verkeerdelijk "SUP" (Secretariaat van Binnenlandse Zaken) werd getypt waar in feite een straatnaam moest worden ingevuld.

Voorts merk ik op dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen of documenten heeft aangebracht die een ander licht werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal. Integendeel. Er kan immers geen enkele bewijskracht worden toegekend aan de door u ingediende gerechtelijke documenten. Vooreerst dient er immers te worden opgemerkt dat u niet beschikte over het originele strafuitvoeringsbevel van de Algemene Rechtbank van V. dd. 10 juni 2011 noch over het originele attest van de politie van B. dd. 12 juli 2012 aangaande de inbeslagname van objecten in het kader van een huiszoeking. U legde van beide documenten enkel een kopie neer. Gekopieerde documenten zijn echter gemakkelijk te vervalsen met allerhande knip- en plakwerk en hebben aldus geen bewijswaarde. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat deze documenten heel wat orthografische fouten, grammaticaal-morfologische fouten en fouten in de zinsconstructie bevatten waardoor ze hoogst onprofessioneel overkomen. Te meer omdat elk document ondertekend werd door een Servische ambtenaar.

Wat het proces-verbaal van een huiszoeking dd. 16 april 2012 van het Secretariaat van Binnenlandse Zaken te V. betreft stel ik verder vast dat dit een kleurenkopie betreft waarop twee handtekeningen werden aangebracht. Ook de stempel is een kleurenkopie. Voorts is een deel van de inhoud van dit attest contradictorisch. Zo wordt in dit document gesteld dat er een huiszoeking werd ondernomen die bevolen werd door de Algemene Rechtbank met een huiszoekingsbevel dat aan u werd afgeleverd. Anderzijds staat er dan wel vermeld dat er geen huiszoekingsbevel was en dit omdat de huiszoeking werd verricht op vraag van de rechtbank en tot doel had u te arresteren. Bovendien wordt er in dit document verwezen naar een attest inzake de geconfisqueerde objecten, dewelke integraal deel uitmaakt van dit proces-verbaal. U legde echter geen enkel attest neer met een overzicht van in beslaggenomen objecten. Wat betreft het attest dd. 12 juli 2012 van de politie van B. aangaande de tijdelijke inbeslagname van objecten merk ik dan weer op dat er in dit attest geen enkel in beslag genomen object wordt vermeld. Nochtans is op het document een ruimte voorzien ter inventarisatie van in beslag genomen goederen. In plaats van een opsomming van objecten staat daar echter genoteerd dat op 12 juli 2012 volgens artikel 225, alinea 1 en 2 van de strafprocedurewet er een huiszoeking bij u werd uitgevoerd met als doel uw aanhouding en dat er hierbij objecten die verband houden met een strafbaar feit werden gevonden. U werd hierbij echter niet gevonden daar u zich in het buitenland bevond. Verder stel ik overigens vast dat hoewel dit document afgesloten wordt met vermelding van een familielid van u, dit door deze niet werd ondertekend.

Aangaande het attest van een huiszoeking dd. 21 september 2012 van het Secretariaat van Binnenlandse zaken te V. dient er vooreerst te worden opgemerkt dat er in dit attest verwezen wordt naar artikel 311, alinea 3 van de Servische strafwet. Dit houdt echter geen steek daar artikel 311 van de Servische strafwet geen derde paragraaf kent. Ook in dit attest werd een ruimte voorzien ter inventarisatie van in beslag genomen goederen. Hier werd echter geen opsomming van in beslag genomen goederen opgenomen. Er staat genoteerd dat er tijdens twee eerdere huiszoekingen illegale objecten werden gevonden. Welke deze objecten zijn wordt hierin echter niet vermeld. Vervolgens staat in dit gedeelte voorzien voor de opsomming van in beslag genomen goederen genoteerd dat er tav u een aanklacht werd ingediend. Echter wordt er hierbij niet vermeld op grond van welk wetsartikel, noch voor welk misdrijf. Ook hier stel ik overigens vast dat hoewel dit document afgesloten wordt met de vermelding van een familielid van u, de handtekening van deze ontbreekt.

Betreffende het attest dd. 23 oktober 2012 van de organisatie van de oorlogsveteranen van de UÇPMB dien ik dan weer op te merken dat deze onvolledig werd ingevuld waardoor er wezenlijke informatie ontbreekt. Zo werden de blanco spaties niet ingevuld welke informatie dienen te bieden op aanvraag van wie dit document werd opgesteld, in welke periode u lid was van het UÇPMB en in welke brigade u heeft gediend niet ingevuld.

Wat betreft de attesten dd. 10 september 2012 van de gemeente van D. en dd. 7 oktober 2012 van de gemeente B. wijs ik dan weer op het sterk gesolliciteerd karakter van deze documenten. U verklaarde immers dat het attest dd. 10 september 2012 van de gemeente D. zonder enig voorafgaand onderzoek tot stand is gekomen en dat de inhoud ervan een weergave betreft van hetgeen uw neef V. op uw vraag

aan de burgemeester van D. had uitgelegd (CGVS dd. 4 oktober 2012, p.8). Aangaande het attest dd. 7 oktober 2012 van de gemeente van B. stelde u eveneens dat dit op uw aanvraag werd opgesteld (CGVS dd. 6 november 2012, p.5-6). Bijgevolg kan aan bovennoemde attesten geen enkele bewijskracht worden gehecht.

Gezien geheel van bovenstaande kan er geen enkele bewijskracht worden gehecht aan bovenvermelde documenten. In dit verband dient tevens te worden opgemerkt dat u getracht hebt om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door het voorleggen van niet-authentieke documenten in het kader van uw asielaanvraag. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een kandidaat-vluchteling mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde asielinstanties in het onthaalland correct inlicht over zijn vluchtmotieven.

Gelet op (het geheel van) bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u gerechtelijk vervolgd worden door de Servische autoriteiten.

U verklaarde tevens dat het Servisch leger buiten uw weten om kazernes op uw grond heeft gebouwd (CGVS dd. 4 oktober 2012, p.12-15). Vooreerst merk ik hierbij op dat het uitermate werkwaardig is dat u niet weet wanneer deze kazernes er werden gebouwd (CGVS dd. 4 oktober 2012, p.13). Bovendien dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document (i.e. akte van grondeigendom, onteigeningsakte, ...) neerlegt, waardoor u niet kan overtuigen dat deze door u aangehaalde feiten daadwerkelijk hebben plaats gevonden. Aan uw verklaring dat u dergelijke attesten niet kan bezorgen (CGVS dd. 6 november 2012 p.6) en dat de gemeente deze niet afgeeft (CGVS dd. 4 oktober 2012, p.13) kan geen geloof worden gehecht daar u deze immers nooit heeft aangevraagd (CGVS dd. 4 oktober 2012, p.14). In het kader van uw eerste asielaanvraag maakte u bovendien geen enkele melding van bovenvermelde feiten.

U klaagde eveneens de huidige situatie te D. aan waarbij u verklaarde dat er twee maanden geleden op barakken van etnische Albanesez geschoten werd en dat de mensen er niet langer naar buiten durven gaan vanwege de Servische gendarmerie (CGVS dd. 4 oktober 2012, p.16). U bent hierbij echter zelf nooit betrokken geweest waardoor er geenszins een persoonlijk risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden afgeleid. Volledigheidshalve voeg ik hieraan toe dat wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, er inderdaad dient te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie - een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging.

Wat betreft de medische problemen van uw partner (er werden bij haar psychische problemen vastgesteld alsook een zwak vermoeden van actieve tuberculose) merk ik dan weer op dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien verklaarde u dat haar medische problemen pas na aankomst in België begonnen zijn (CGVS dd. 6 november 2012, p.4).

Tot slot voeg ik nog toe dat het Commissariaat-generaal ernstig twijfelt aan uw verklaringen als zou R. F. daadwerkelijk uw partner zou zijn. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u immers dat B. E. (O.V. (...)) uw partner was en stelde u kinderloos te zijn (CGVS dd. 28 augustus 2007, p. 2-3). Toen er u tijdens uw tweede asielaanvraag werd gevraagd of er voor u belangrijke persoonsgegevens gewijzigd waren antwoordde u dat dit niet het geval was (CGVS dd. 4 oktober 2012, p.3). Pas na confrontatie met

het gegeven dat R. F. (O.V. (...)) eerder op het Commissariaat-generaal had verklaard dat zij uw partner is en zij twee kinderen van u heeft bevestigde u dit. De precieze geboortedatum van deze kinderen kende u echter niet. Bovendien beschikken u noch F. over enig (begin van) bewijs dat u daadwerkelijk de vader bent van haar twee kinderen. Gezien bovenstaande koestert het Commissariaat-generaal het vermoeden dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden omtrent uw persoonsgegevens, waardoor uw algemene geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De door u neergelegde gerechtelijke documenten, de attesten van de gemeente van D. en van B. en het attest van de organisatie van de oorlogsveteranen van de UÇPMB werden reeds in bovenstaande beslissing besproken. Aangaande krantenartikel dd. 5 mei 2012 uit de krant "Koha" waarin wordt vermeld dat de Servische politie zes etnische Albanen heeft opgepakt op verdenking van oorlogsmisdaden stel ik vast dat dit geen enkele betrekking heeft op u persoonlijk. Wat de door ingediende (Belgische) medische attesten betreft merk ik op dat aan de medische problemen van R. F. geenszins wordt getwijfeld. Uit de attesten kan bovendien niets worden afgeleid over de mogelijke oorzaak van haar psycho-medische problemen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

1.2. In hoofde van tweede verzoekster werd door de verwerende partij vastgesteld dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde problemen en incidenten als haar echtgenoot, waarna wordt besloten, ingevolge de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde, dat ook wat haar betreft niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Verder wordt nog een motief gewijd aan verzoeksters verklaring dat zij haar ouderlijk huis had verlaten omdat haar familie tegen haar huwelijk was en zij door haar oom met de dood werd bedreigd.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 19 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Koninklijk besluit van 11 juli 2003).

Zij lichten het middel toe als volgt:

"Art. 51/4. bepaalt:

"§ 1. (Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag) geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied. "

(I) EERSTE SCHENDING

Zowel tijdens het eerste gehoor (p. 6 en 17 gehoorverslag) als bij het tweede gehoor (p. 6 in fine) heeft de raadsman van verzoeker uitdrukkelijk verzocht dat het gehoor in de Nederlandse taal zou plaatsvinden.

De taal van de asielprocedure van verzoekers is immers het Nederlands, zodat ook het onderzoek in het Nederlands dient te geschieden.

Het gehoor van verzoekers bij hun asielaanvraag is het sleutelmoment van hun asielprocedure; op basis van het gehoor (en bewijsstukken) wordt immers een beslissing genomen nopens de asielaanvraag.

Het spreekt voor zich dat dit gehoor een (cruciaal) onderdeel uitmaakt van het onderzoek van de asielaanvraag; om die reden wordt ook de mogelijkheid voorzien van bijstand door een raadsman tijdens dit gehoor.

De raadsman van de kandidaat-asielzoeker mag daarbij redelijkerwijze veronderstellen dat het gehoor ook zal plaatsvinden in de Nederlandse taal.

Wanneer tijdens het gehoor - zonder enige aankondiging- de taal plots wordt gewijzigd naar het Frans, heeft zulks voor gevolg dat de Nederlandstalige advocaat, lid van één van de Nederlandstalige balies, gehinderd wordt in de bijstand van de kandidaat-asielzoeker tijdens het gehoor.

De tweetaligheid van de advocaat is uiteraard wel aangewezen, doch hiertoe bestaat geen enkele wettelijke verplichting.

Door - eenzijdig en onaangekondigd- het gehoor te laten plaatsvinden in de Franse taal wordt de kandidaat-asielzoeker, en dus ook verzoekers, gehinderd in zijn recht op bijstand door een raadsman.

Een schending van art. 51/4 Vreemdelingenwet ligt derhalve onbetwistbaar voor, alsook een belang bij het inroepen van de schending van dit artikel.

TWEEDE SCHENDING

De bestreden beslissing is in essentie gesteund op een analyse van de door verzoeker bijgebrachte stukken, en op de vermeende orthografische fouten, grammaticaal-morfologische fouten en fouten in zinsconstructie. (p. 2 in fine van de bestreden beslissing van eerste verzoeker)

In het administratief dossier worden door de Commissaris-Generaal vertalingen bijgebracht van de door verzoeker bijgebrachte documenten; deze documenten zijn evenwel één voor één in het Frans vertaald, terwijl - het weze herhaald- de taal van het onderzoek het Nederlands is.

De bestreden beslissing is m.a.w. gesteund op documenten c.q. vertalingen in de Franse taal, terwijl als taal voor het onderzoek het Nederlands werd bepaald.

Ook om die reden dient de bestreden beslissing nietig verklaard wegens schending van art. 51/4 Vreemdelingenwet.”

2.1.1. Verzoekers doen in eerste instantie gelden dat de tolk zowel bij het eerste als bij het tweede gehoor ten aanzien van de interviewer vertaalde naar het Frans, wat niet de proceduretaal is zodat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

De *in casu* relevante eerste paragraaf van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het onderzoek van de in de artikelen 50,50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Deze wetsbepaling regelt aldus het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. De Raad stelt vast dat de gehoorverslagen en de bestreden beslissing in het Nederlands werden opgesteld, zodat aan de vereiste van de proceduretaal is voldaan. In tegenstelling tot wat verzoekers doen gelden legt ze immers niet de verplichting op dat de tolk, die de verklaringen van een asielzoeker vertaalt, rechtstreeks naar de proceduretaal dient te vertalen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.257). Waar eerste verzoeker betoogt dat hij wordt gehinderd in zijn recht op bijstand door een raadsman, en er dus een schending voorligt van artikel 19 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003, omdat *“tijdens het gehoor –zonder enige aankondiging- de taal plots wordt gewijzigd naar het Frans, met als gevolg dat de Nederlandstalige advocaat gehinderd wordt in de bijstand”*, is de Raad van oordeel wat volgt:

Het voormelde artikel 19 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt :

“§ 1. De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon.

De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen.

Elke verstoring van het gehoor zal door de ambtenaar onmiddellijk worden gemeld aan zijn functionele overste en worden genoteerd in de notities van het gehoor.

De afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon belet de ambtenaar niet de asielzoeker persoonlijk te horen.

§ 2. De advocaat of de vertrouwenspersoon heeft de mogelijkheid op het einde van het gehoor mondelinge opmerkingen te geven.

[...]"

Vooreerst betwist verzoeker niet dat zowel het eerste als het tweede gehoor tijdens werd bijgewoond door zijn raadsman. Het klopt inderdaad dat verzoekers raadsman tijdens de twee gehoren er op heeft gewezen dat het eerste gehoor naar diens mening niet correct is verlopen omdat de tolk vertaalde naar het Frans, maar zoals reeds eerder gesteld is er verder geen bepaling gekend die de tolk die tijdens het interview aanwezig is, rechtstreeks moet vertalen naar de proceduretaal. Bovendien toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat zijn raadsman daadwerkelijk werd verhinderd in de bijstand aan zijn cliënt omwille van een taalbarrière. Daarbij kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat, hoewel het verzoeker vrijstaat om in het kader van de onderhavige procedure met concrete elementen aannemelijk te maken dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, hij zich op dat vlak volledig onthoudt van enig verweer.

2.1.2. Verder betogen verzoekers dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet geschonden is omdat de bijgebrachte documenten vertaald zijn in het Frans. Uit het administratief dossier blijkt dat de taal van de procedure waarin het onderzoek is gevoerd het Nederlands is en dat de bestreden beslissingen genomen zijn in het Nederlands. Derhalve is artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct toegepast. Voormelde bepaling schrijft op generlei wijze voor dat de door de asielzoeker bijgebrachte stukken in de proceduretaal moeten worden vertaald. Overigens, verzoekers' raadsman heeft per definitie universitaire studies afgerond gedurende dewelke hij voldoende kennis heeft moeten verwerven om de inhoud van stukken, zoals in casu, die werden vertaald naar het Frans te kunnen doorgronden (RvS 25 januari 2009, nr. 178 960). Bovendien tonen verzoekers niet aan op welke wijze hun belangen zouden zijn geschaad doordat de in het Albanees opgestelde stukken die zij zelf hebben aangebracht, in het Frans en niet in het Nederlands vertaald werden. Zij tonen alleszins niet aan dat zij hierdoor werden gehinderd in hun verweer ten aanzien van de door de vertaler opgemerkte orthografische, grammaticaal-morfologische en syntactische fouten in voormelde stukken.

2.1.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 19 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is aangetoond. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 13/1 van het voormelde Koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Verzoekers lichten het middel toe als volgt:

"Het eerste gehoor van 4 oktober 2012 vond plaats in één ruimte met 3 andere personen (mogelijks een ander gehoor).

De raadsman van verzoeker wees er tijdens het gehoor reeds op dat naar zijn oordeel niet voldaan was aan de voorwaarden voor een passende geheimhouding van het gehoor, (p. 17 gehoorverslag)

Art. 13/1 (nog gewijzigd in 2010) van het KB van 11 juli 2003 bepaalt uitdrukkelijk:

" Het gehoor vindt slechts plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon. "

Bij het gehoor van verzoeker waren drie andere personen in dezelfde ruimte aanwezig, zodat een schending van art. 13/1 van het KB voorligt.

De dossierbehandelaar kon zelfs aangeven dat de taal welke aan de andere taal werd gesproken "Pakistaans" is; vermoedelijk bedoelde de dossierbehandelaar dat de andere man in de ruimte afkomstig was van Pakistan ("Pakistaans" is immers geen taal...).

Het toont alleszins aan dat de dossierbehandelaar blijkbaar op de hoogte was van de achtergrond (nationaliteit) van de man aan de andere tafel...

De omstandigheden van het gehoor van verzoeker kunnen derhalve onmogelijk beschouwd worden als omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

De in casu door de dossierbehandelaar gehanteerde werkwijze is onaanvaardbaar zodat de bestreden beslissing - minstens bij wijze van sterk signaal- dient vernietigd te worden."

2.2.2. Artikel 13/1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 bepaalt wat volgt:

“Het gehoor vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen. Het gehoor vindt slechts plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon. De ambtenaar kan niettemin de aanwezigheid van familieleden aanvaarden wanneer de aanwezigheid van een van hen noodzakelijk lijkt om tot een adequaat onderzoek van de aanvraag over te gaan. Om redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag of om vertrouwelijkheidsredenen, kan de ambtenaar zich verzetten tegen de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon op het gehoor.”

Luidens het Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat deze bepaling invoegt, strekt deze wijziging ertoe in een omzetting te voorzien van artikel 13, § 2 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn). Verder wordt het volgende gesteld :

“Artikel 12 voegt een artikel 13/1 toe in hetzelfde besluit. § 1 van dit nieuwe artikel zet artikel 13, § 2 van Richtlijn 2005/85/EG om door te bepalen dat het persoonlijke onderhoud plaatsvindt in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

Er wordt op gewezen dat de teksten die het openbaar ambt regelen, meer bepaald artikel 10 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 betreffende het statuut van het rijkspersoneel, de ambtenaar verplichten tot discretie en respect voor het privéleven van de asielzoeker. De ambtenaar is tevens gehouden tot naleving van de wet van 8 december 1992 betreffende de bescherming van het privéleven.

Lid 2 van dit artikel bepaalt dat het gehoor alleen plaatsvindt in aanwezigheid van de dossierbehandelaar, de asielzoeker, in voorkomend geval, de tolk, de advocaat van de asielzoeker, en één vertrouwenspersoon. Er dient te worden benadrukt dat het Commissariaat-generaal zich kan verzetten tegen de aanwezigheid van een vertrouwenspersoon indien deze niet voldoet aan de definitie van artikel 1, 6°. Krachtens artikel 12 van het besluit beschikt de ambtenaar overigens over de politie van het gehoor. Het Commissariaat-generaal kan zich bovendien verzetten tegen zijn aanwezigheid om vertrouwelijkheidsredenen of om redenen eigen aan het onderzoek. De verplichting om te waken over de vertrouwelijkheid van het gehoor resulteert uit artikel 13 § 3 van Richtlijn 2005/85/EG. Met redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag, worden bedoeld alle motieven die de ambtenaar toelaten te denken dat de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon de vrije en ongedwongen meningsuiting van de asielzoeker zou kunnen belemmeren en alle motieven die toelaten te denken dat de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon geen volledige weergave van de waarheid zou kunnen toelaten.”

Artikel 13, §2 van de Procedurerichtlijn luidt als volgt :

“Vereisten voor het persoonlijke onderhoud

1. Bij een persoonlijk onderhoud zijn doorgaans geen familieleden aanwezig, tenzij de beslissingsautoriteit de aanwezigheid van andere familieleden voor een behoorlijke behandeling noodzakelijk acht.

2. Een persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd.

3. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een asielzoeker de gronden voor zijn asielerzoek uitvoerig uiteen kan zetten. Met het oog hierop dienen de lidstaten:

a) erop toe te zien dat de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt voldoende bekwaam is om rekening te houden met de persoonlijke of algemene omstandigheden die een rol spelen bij het asielerzoek, met inbegrip van de culturele achtergrond en kwetsbaarheid van de asielzoeker, voorzover dat mogelijk is, en

b) een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de asielzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen. Daarbij hoeft niet noodzakelijkerwijs gebruik te worden gemaakt van de taal waaraan de asielzoeker de voorkeur geeft indien er een andere taal kan worden gebruikt die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen en waarin hij kan communiceren.

4. De lidstaten kunnen voorschriften vaststellen inzake de aanwezigheid van derden bij het persoonlijke onderhoud.

5. Dit artikel is tevens van toepassing op de in artikel 12, lid 2, onder b), bedoelde ontmoeting.”

Artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 strekt er aldus toe een persoonlijk onderhoud te organiseren dat een passende geheimhouding garandeert en dat de asielzoeker in de gelegenheid stelt

om de gronden van zijn asielverzoek uitvoerig en vrijelijk uiteen te zetten. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat niemand anders bij het gehoor van eerste verzoeker betrokken was dan hijzelf, de dossierbehandelaar, de tolk en verzoekers raadsman. Het enkele feit dat in dezelfde ruimte nog andere personen aanwezig waren volstaat op zich niet om te concluderen dat het gehoor niet zou hebben plaatsgevonden in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen. Immers, uit het gehoorverslag van 4 oktober 2012 blijkt dat de raadsman van verzoekers reeds toen opmerkte : *“Vandaag zitten we hier met zes mensen, waarvan drie geen enkel relatie hebben met dit dossier. Zij kunnen dit perfect volgen”*, waarop de dossierbehandelaar te kennen gaf dat de andere aanwezige *“Pakistaans”* praatte en hen dus niet kon verstaan. Verzoekers betwisten dit laatste niet, doch stellen dat het antwoord van de dossierbehandelaar alleszins aantoont dat die op de hoogte was van de achtergrond van de man aan de andere tafel. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen in welke mate zij daardoor zelf in zijn belangen zou kunnen zijn geschaad. Verder is de aanwezigheid van een andere dossierbehandelaar niet van aard om de opgelegde passende geheimhouding, zoals hiervoor geschetst, in het gedrang te brengen. Zoals dat reeds in het Verslag aan de Koning bij het voormelde koninklijk besluit van 18 augustus 2010 werd aangegeven, verplichten de teksten die het openbaar ambt regelen, meer bepaald artikel 10 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 betreffende het statuut van het rijkspersoneel, de ambtenaar tot discretie en respect voor het privéleven van de asielzoeker en is de ambtenaar tevens gehouden tot naleving van de wet van 8 december 1992 betreffende de bescherming van het privéleven.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Ter adstruering van het middel voeren verzoekers aan wat volgt:

“Art. 26 van het KB van 11 juli 2003 bepaalt:

“ De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail.

In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen.

De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven

Zoals hoger reeds aangegeven, is de bestreden beslissing vnl. gesteund op de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker bijgebrachte documenten.

Deze documenten zouden - volgens de Commissaris-Generaal- heel wat taalkundige fouten bevatten.

De Commissaris-Generaal verwijst - minstens impliciet- naar de vertalingen in het administratief dossier (in de franse taal).

Niet alleen wordt - in strijd met art. 51/4 Vreemdelingenwet- geen vertaling naar de Nederlandse taal bijgebracht.

De Commissaris-Generaal blijft bovendien manifest in gebreke te preciseren wie deze vertaling heeft opgesteld, waarom deze vertaler gecontacteerd werd, en welke de redenen zijn om de betrouwbaarheid van deze vertaler aan te nemen.

De Commissaris-Generaal wendt nochtans veelvuldig de argumenten van deze vertaler (?) aan om de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker bijgebrachte documenten te argumenteren; dit zijn dus inlichtingen in de zin van art. 26 van het KB, waarvoor de Commissaris-Generaal verplicht is aan te duiden van wie deze inlichtingen afkomstig zijn, en om welke reden de betrouwbaarheid van deze persoon kan worden aangenomen.

Het betreft geenszins een loutere vertaling van de documenten; de werkzaamheden van de vertaler gaan veel verder.

De vertaler spreekt zich uit over vermeende “onlogische” zaken (“faute logique”) in de vertalingen, en zaken die niet normaal zouden zijn (“pas normale qu’on utilise une abréviation”).

Het behoort niet aan de vertaler om appreciaties te maken van de juistheid of geloofwaardigheid van documenten; er is geen enkele reden waarom de appreciaties door een vertaler als betrouwbaar zou kunnen worden beschouwd, minstens laat de Commissaris-Generaal na een en ander te preciseren. De bestreden beslissing is derhalve strijdig met art. 26 van het KB van 11 juli 2003.”

2.3.2. In de mate dat verzoekers zich andermaal beroepen op de schending van artikel 51/4 omdat de stukken die zij bijbrachten niet in het Nederlands, maar in het Frans werden vertaald, kan worden verwezen naar de bespreking dienaangaande in het eerste middel.

2.3.3. Artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail.

In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen.

De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven.”

In het Verslag aan de Koning bij deze bepaling wordt gesteld wat volgt:

“Artikel 26. Zoals wordt bepaald in artikel 3 § 2 van dit besluit wordt binnen het Commissariaat-generaal een interne documentatie en researchdienst opgericht. Die dienst heeft dagelijks talrijke contacten met diverse instanties en organisaties in de landen van herkomst. Deze instanties en organisaties worden dagelijks gecontacteerd om sommige feitelijke aspecten van de asielrelazen te controleren. De communicatiemiddelen hierbij gehanteerd zijn divers (brief, fax, telefoon als e-mail). Gelet op talrijke voordelen van deze moderne communicatiemiddelen wordt hierop door de interne documentatie en researchdienst veelvuldig beroep gedaan.

Deze bepaling voorziet dat wanneer de beslissing op dergelijke elementen wordt gebaseerd, het administratief dossier de redenen moet bepalen waarvoor deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen.

Indien de beslissing gebaseerd wordt op de informatie verkregen bij een telefoongesprek, zal de ambtenaar hiervan een gedetailleerd verslag opmaken teneinde de asielzoeker de mogelijkheid te geven om de juistheid van de verkregen informatie te controleren.”

In eerste instantie blijkt dus dat deze bepaling betrekking op informatie die afkomstig is van instanties en organisaties in de landen van herkomst en die wordt gebruikt door de interne documentatie- en researchdienst van de verwerende partij. Een stuk dat slechts de vertaling behelst van een door de asielzoeker bijgebracht stuk kan niet worden beschouwd als zijnde een inlichting zoals gevisieerd in deze bepaling. In de mate dat verzoekers stellen dat het geenszins een loutere vertaling betreft van de documenten omdat de vertaler zich ook uitspreekt over vermeende onlogische zaken in de vertalingen en zaken die niet normaal zouden zijn, en dat de verwerende partij niet heeft gepreciseerd wie de vertalingen heeft opgesteld, waarom de vertaler werd gecontacteerd en welke de redenen zijn om de betrouwbaarheid van de vertaler aan te nemen, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de vertaler op wiens diensten beroep werd gedaan zijn nummer op de documenten heeft vermeld hetgeen hem identificeerbaar maakt. Bovendien betwisten verzoekers ter zitting het gestelde in de nota niet, met name dat de strenge voorwaarden die het Commissariaat-generaal aan de dienstdoende vertaler-tolken stelt, voldoende waarborgen bieden om de betrouwbaarheid van de kwetsieuze vertaler aan te nemen.

Verzoekers tonen met hun overigens abstract betoog op generlei wijze aan dat er redenen zijn om te twijfelen aan de juistheid van de door de vertaler gemaakte appreciaties met betrekking tot de vertalingen. Andermaal dient er daarbij op te worden gewezen dat het hen in het kader van de onderhavige procedure vrijstaat om de vertaling of de elementen van appreciatie met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, hetgeen zij nalaten te doen.

2.3.4. Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Een vierde middel is afgeleid uit de schending van artikel 12, derde lid van de Procedurerichtlijn.

Verzoekers voeren aan wat volgt:

“De Commissaris-Generaal maakt een verkeerde toepassing van art. 12.3. van de Procedurerichtlijn. Art. 12.3. van de Procedurerichtlijn voorziet in de mogelijkheid voor de Commissaris-Generaal om af te zien van het verhoor indien er een blijvende onmogelijkheid is om persoonlijk gehoord te worden. In casu was ervan zulke blijvende omstandigheden geen sprake: In het attest van dr. S. wordt uitdrukkelijk gewag gemaakt van de periode 1/11/12 t.e.m. 30/11/12, en dat tweede verzoekster zich in deze periode niet kon verplaatsen; het medisch attest wijst duidelijk op het tijdelijk karakter van de onmogelijkheid; (stuk 3) Anderzijds heeft de raadsman van verzoekster de dossierbehandelaar uitdrukkelijk verzocht om verzoekster toch op te roepen, aangezien zij zelf vragende partij is (p. 6 tweede gehoorverslag) De conclusie dat verzoekster in de blijvende onmogelijkheid zou zijn om een gehoor af te leggen, is voorbarig, onjuist en niet-gestaafd door enig stuk. Verzoekster behoorde gehoord te worden, te meer gelet op haar uitdrukkelijk verzoek hiertoe.

2.4.2. Artikel 12, derde lid van de Procedurerichtlijn bepaalt wat volgt:

“Er kan ook worden afgezien van een persoonlijk onderhoud indien het redelijkerwijs niet uitvoerbaar is, met name indien de bevoegde autoriteit van oordeel is dat de asielzoeker niet persoonlijk gehoord kan worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel kunnen de lidstaten een medisch of psychologisch attest verlangen.

Indien de lidstaat aan de betrokkene of, indien van toepassing, aan de persoon die ten laste van de asielzoeker komt, geen gelegenheid biedt tot een persoonlijk onderhoud overeenkomstig dit lid worden er redelijke inspanningen gedaan om de asielzoeker of de persoon die te zijnen laste komt de kans te bieden nadere informatie te verstrekken.”

2.4.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tweemaal werd uitgenodigd om gehoord te worden en dat zij tweemaal aanwezig was en dit telkens staaft met een attest van haar huisarts die verklaart dat zij zich “wegens medische redenen” niet kan verplaatsen. Mede gelet op het feit dat de in de medische attesten vermelde periodes van onmogelijkheid tot verplaatsing respectievelijk 12 dagen en één maand bedragen en het feit dat uit het door de behandelend psychiater opgesteld attest blijkt dat “ze reageert ook amper op aanspreken en volgens de echtgenoot kan zij het dagdagelijks functioneren niet op zich nemen. Echtgenoot slaagt er op 28/9 en 25/10/2012 niet in om patiënte mee te brengen naar de consultatie, omwille van een mutistisch en regressief toestandsbeeld volgens hetero-anamnese” is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om overeenkomstig het derde lid van artikel 12 van de Procedurerichtlijn van oordeel te zijn dat er blijvende omstandigheden zijn waarop zij geen invloed heeft waardoor het persoonlijk onderhoud met verzoekster redelijkerwijs niet uitvoerbaar is. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het oordeel van de verwerende partij “voorbarig, onjuist en niet gestaafd door enig stuk” is. Dat de raadsman van verzoekster na twee pogingen uitdrukkelijk heeft verzocht om verzoekster nog een derde keer uit te nodigen, doet niets af aan de vaststelling dat het oordeel van de verwerende partij in de gegeven omstandigheden niet kennelijk onredelijk is in het licht van de voormelde bepaling. Overigens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij op basis van de door verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen vaststelt dat zij haar tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door haar echtgenoot aangehaald werden, die wel werd gehoord, en dat eveneens blijkt dat met betrekking tot de enige bijkomende verklaring van verzoekster een motief gewijd is in de bestreden beslissing, en verzoekster niet aanvoert met betrekking tot welke andere elementen zij dan nog had moeten worden gehoord.

2.4.4. Het vierde middel is niet gegrond.

2.5.1. Het vijfde middel is afgeleid uit de schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers citeren de geschonden geachte bepaling en lichten het middel toe als volgt:

“In casu kan toch bezwaarlijk worden gesteld dat uit de verklaringen van verzoeker(s) niet duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker heeft tal van documenten bijgebracht m.b.t. zijn problemen in Servië; deze documenten tonen afdoende zijn gegronde vrees voor vervolging.

De bestreden beslissing kadert in het beleid van de Commissaris-Generaal om de Balkandossiers zo snel mogelijk af te handelen, en ervoor te zorgen dat geen schorsend beroep zou openstaan.

Art. 57/6/1 Vreemdelingenwet wordt geïnstrumentaliseerd voor politieke doeleinden, nl. een snelle uitwijzing en beëindiging van legaal verblijf van personen uit de Balkan-landen.”

2.5.2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Deze bepaling belet de asielzoeker dus geenszins om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Verzoekers betwisten niet dat zij afkomstig zijn van Servië, een land dat in het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, werd opgenomen in de lijst van veilige landen. Bijgevolg geldt er een vermoeden dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om met duidelijke en substantiële elementen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, dit in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast *in casu* rust derhalve op verzoekers.

2.5.3. De verwerende partij heeft in casu op omstandige wijze gemotiveerd dat uit verzoekers' verklaringen niet duidelijk blijkt dat er wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Door tegen deze motivering louter in te brengen dat “*in*

casu toch bezwaarlijk [kan] worden gesteld dat uit de verklaringen van verzoeker(s) niet duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft”, tonen zij niet aan dat de bestreden beslissing artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet schendt. Voorts stellen zij nog dat zij tal van documenten met betrekking tot hun problemen in Servië hebben bijgebracht die hun gegronde vrees voor vervolging afdoende aantonen, maar gaan zij volledig voorbij aan de beoordeling van deze documenten in de bestreden beslissingen, zodat deze onverminderd overeind blijft. Het louter blijven vasthouden aan verklaringen of documenten is, gelet op de motivering dienaangaande in de bestreden beslissingen, niet van aard om een onwettig handelen van de verwerende partij aan te tonen.

2.5.4. Voor zover verzoekers hun betoog voor het overige beperken tot wetskritiek op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, dient te worden benadrukt dat de Raad enkel kan nagaan of de bestaande wetgeving op een correcte wijze werd toegepast bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet is aangetoond dat dit niet het geval zou zijn. Het komt de Raad niet toe om aan wetskritiek te doen. Waar verzoekers aanvoeren dat *“de beslissing kadert in het beleid van de Commissaris-Generaal om de Balkandossiers zo snel mogelijk af te handelen”* dient erop gewezen dat de verwerende partij slechts gebruik maakt van de haar door de wetgever ter beschikking gestelde mogelijkheden en dat uit het voorgaande niet is gebleken dat haar desbetreffend enig onwettelijk handelen kan worden verweten.

2.5.5. Het vijfde middel is niet gegrond.

2.6. Waar verzoekers verder in het verzoekschrift artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet citeren en stellen dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, dient te worden verwezen naar de bespreking van de vorige middelen, waaruit blijkt dat geen van de aangevoerde middelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. In zoverre verzoekers onder het kopje *“2.3 Nopens de hervorming”* argumenteren waarom de bestreden beslissing moet worden hervormd, dient te worden gewezen op het feit dat tegen beslissingen genomen door de commissaris-generaal in toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet enkel het in artikel 39/2, §2 bepaalde beroep tot nietigverklaring openstaat, waarbij de Raad in het kader van de wettigheidstoetsing zoals die uit voormelde bepaling voortspuit niet de bevoegdheid heeft tot het hervormen van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS